

KOZÁRI DORKA

MARCSI

és a nyári kalamajka

CICAKALANDOK 2.

ILLUSZTRÁLTA: LÁSZLÓ MAYA

KOZÁRI DORKA

MARCSI

és a nyári kalamajka

CICAKALANDOK 2.

ILLUSZTRÁLTA: LÁSZLÓ MAYA

Marcsikának

Marcsi az állatorvosnál

Egy szép nyári reggelen Borka szokatlanul felhős arccal nyitott be a szobájába, pedig aznap ragyogó napsütés volt odakint. Marcsi épp Borka íróasztalán feküdt, közel az ablakhoz, és élvezte a napfürdőt.

– Na, kismacskám, hát ez is eljött... – így köszönt neki Borka, és szomorúan nézett rá. – Megyünk az állatorvoshoz.

Marcsi válaszul csak átfordult a hasáról a hátára, és azon töprengett, hogy vajon mi lehet az az állatorvos. Anya és Apa mostanában egy másik szót emleget. Nem az állatorvos, ennél rövidebb kifejezés. Aztán végre eszébe jutott: a nyaralás! Mert Anya és Apa két hete másról sem beszélt, mint erről a titokzatos nyaralásról. Néha Borka is beleszólt, és kijelentette, csak olyan helyre hajlandó menni, ahová macskát is vihet. Szóval ez valami olyan dolog lesz, ahová menni kell.

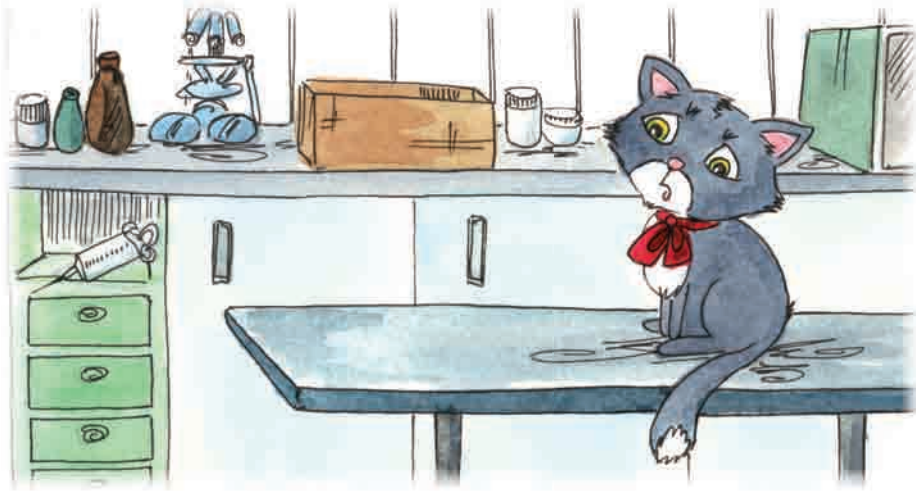
Most meg ez az állatorvos-dolog. Még egy hely, ahová menni kell. De hát majd csak kiderül, mi is ez, gondolta Marcsi, és besétált az utazókosarába.

A kaland autózással kezdődött, amit Marcsi cseppet sem élvezett. Hiszen be kellett szállnia egy nagy, zöld, guruló járműbe. Apa ilyenkor mindig morog, miközben azt a furcsa kereket forgatja, és Marcsi ki se lát az utazókosárból.

Ám aznap nem ez volt a legrosszabb, ami Marcsira várt.

Az állatorvosi rendelő egy nagy fehér épületben állt, és hamar feltűnt Marcsinak, hogy belül is minden fehér. Még az a hölgy is fehér ruhában volt, aki fogadta őket.

A néni egy nagyon tiszta szobába tessékelt be Apát és Marcsit, aminek szintén fehérek voltak a falai. Egy asztalon csillogó fémműszerek sorakoztak szép rendben, és a csípős fertőtlenítőszag csavarta Marcsi orrát. Borka is be akart menni velük a fehér szobába, de Apa nem engedte neki.

– Te várj itt kint. Mindjárt végzünk.

Ez nem tetszett Marcsinak, de legjobban akkor ijedt meg, amikor Borka benyúlt az utazókosárba, megsimogatta őt, és azt mondta.

– Ne félj, biztos nem fog fájni.

Marcsi addig nem is gondolta, hogy olyan helyre viszik, ahol fájhat valami, ezért, amikor Apa felkapta a kosarat, és Borka kint megállt, kétségbeesett nyávogásba kezdett.

A kosárból a fehér köpenyes hölgy vette ki, közben Apával arról beszélgetett, hogy melyek a legszükségesebb vizsgálatok, ha egy állatot nyaralóhelyre akarnak vinni.

– Nem lehet bolhája – sorolta, miközben kis dobozát tett Apa elé –, ezt pedig adják be neki mindennap, hogy ne köpjön szőrgombócot. És persze kellenek az oltások, veszettség meg macskanátha ellen, és hogy szépen, egészségesen fejlődjön.

Aztán elővett valamit, egy furcsa tárgyat. Olyan gyorsan történt minden, hogy Marcsi nem is látta a mozdulatot, hanem csak azt érezte, mintha egy darázs csípte volna meg. Aztán még egy. És még egy. Odakapott a mancsával, de a daráznak nyomát se találta, ám ahol az az álnok darázs megcsípte, bizony igencsak fáj.

Egész úton hazafelé sírdogált a kosárkájában. Borka kérte Apát, hadd vegye ki Marcsit, de Apa nem engedte, hiszen a macskának így is fáj az oltás helye, nem hiányzik, hogy még emelgessék is. Ezért a kislány a kezét nyújtotta be az utazókosár rácsain, és úgy próbálta megnyugtatni.

Aznap este Borka nem tudott elaludni. Nyitott szemmel várta, hogy a szülei leoltsák kint a villanyt. Akkor kiosont a sötétben, megkereste Marcsi kosárkáját, fölnyalábolta a macskát és bevitte a szobájába.

– Macskát nem való ágyba vinni – szokta mondogatni Apa.
Nem való... Borka ezt soha nem értette igazán. Hiszen
Marcsi és ő a legjobb barátok voltak a világon. *Az én macskám!*
– gondolta dacosan Borka. – *Azt csinállok vele, amit akarok.*
Anya azt mondta erre egyszer régen:

– Tudod, kislányom, a macskák nem szeretnek ágyban
aludni. Azért van kosárcájuk.

Borka tudta, hogy Anyának és Apának igaza van, de azon az
estén nem tudta volna egyedül hagyni kint Marcsit.

Így aztán a kislány és macskája együtt aludtak el.

Marcsi elalvás előtt arra gondolt, milyen hálás és boldog,
amiért Borka nem hagyja magára, mikor szomorú. Meg is
vigasztalódott és Borka simogatásától az oltások helye se fájt
már annyira, így hamar elaludt, és álmában halkán dorombolt.

Az utazás

Reggel nagyon korán kellett felkelniük, Borka álmosan kóválygott ki a szobájából, Marcsi azonban vidáman osont ki, és rögtön a tálkáját nézte, van-e benne reggeli. Anya bőségesen

megpakolta finom aszpickos husival, és még friss vizet is öntött a másik tálba.

– Gyere, Marcsikám! – szólongatta Borka pár perccel később, miközben nagyokat ásított. – Össze kell pakolnunk!

És tényleg: egy nagy szatyrot vett elő, abba tette Marcsi eddelét, a kimosott tálkáit és az alvós pokrócát, amivel a kosárkáját szokták kibélelni. Sőt, még a plüссеget is kiszedte onnan és elrakta.

Vajon mi lesz most velem? – Marcsi kíváncsian nézte Borka ténykedését, kissé aggodalmas képet vágva. Egyszer régen elköltöztették a testvérkéitől, Cilától, Cirótól és Micutól. Most ez az emlék jutott az eszébe, de amikor látta, hogy Borka egy rózsaszín hátizsákot is elővesz, és abba a saját játékeit pakolja, megnyugodott.

Bárhová is kerülök, Borka velem lesz – gondolta.

Anya és Apa egy nagy bőröndöt hoztak ki a másik szobából, bizonyára már tegnap bepakoltak. Ebből Marcsi rájött, hogy mindannyian együtt fognak elutazni. Lassan összekészülődtek, Anya egy-egy szendvicset nyomott Borka és Apa kezébe, az utazókosárba pedig beszórt néhány jutalomfalatkát. Ez Marcsit még jobban megnyugtatta.

Amíg végigsétáltak a kerten, Apa elmondta Lizi kutyának a fontos tudnivalókat.

– Jól figyelj, Lizi! – kezdte. – Most te leszel a házigazda. De aztán vigyázz a házra, be ne engedj senkit! Jó sorod lesz, ne aggódj, a szomszéd néni etet majd mindennap.

Lizi csóválta a farkát, és félrebillentett fejjel figyelt Apára. A tekintetében ki nem mondott kérdés ült, orrával Marcsi utazókosárkája felé bökött, és Apa megértette, mit akar kérdezni.

– Sajnálom, komám, de te nem jöhetsz. A házinéni kikötötte, hogy csak egy állatot vihetünk, és a te húségedre most itthon van nagyobb szükség. – A mondat végét Apa már halkán mondta, mint aki bizalmasan tárgyal a kutyával.

Lizi komolyan vakkantott egyet, és felelőssége teljes tudatában nézte végig, míg a többiek beszálltak az autóba. Apa és Anya előre, Borka pedig hátra ült. Az utazókosár Borka gyerekülése mellé került. Integettek a kutyusnak, és elindult velük az autó.

Marcsi sajnálta, hogy Lizi nem jöhet, és kicsit nyűgös is volt, mert a kosár rácsain át csak az első ülés háttámláját látta. Ezt Borka is észrevette, mert egy idő után úgy forgatta az utazókosarat, hogy a rácsok felé forduljanak, így legalább egymást látták. Marcsi persze addigra már az összes

jutalomfalatkát megette, és most kezdte érezni, hogy a sok finom falat bizony nagyon nyomja a pocakját. Szerencsére Anyának eszébe jutott, hogy szeretne egy kávé inni, így Apa félúton megállította a kocsit.

Kiszálltak mindannyian, és Marcsi addig nyávogott, amíg Anya meg nem engedte, hogy egy kicsit kijöjjön az utazókosárból, Borka nagy örömére.

– De nagyon vigyázz rá! – figyelmeztette Anya Borkát.

Borka és Marcsi ügyes volt, nem távolodtak el egymástól a parkolóban, még akkor sem, amikor Marcsi egy facsemete mellett a dolgát végezte.

– Szegény macska szédeleg a hosszú utazástól – sóhajtott Anya, miután megitta a kávé.

– Ha megígéred, hogy az öledben tartod, akkor nem kell rögtön bemennie az utazókosárba, csak ha odaérünk – enyhült meg végül Apa is.

Borka ettől nagyon boldog lett, de Marcsi még boldogabb. Az út további részét a gyerekülésben

tették meg, Borka bekötve, szépen szabályosan, és a kezében a macska.

Marcsi először az ablakon nézegetett kifelé, de olyan gyorsan suhantak mellettük a fák és a házak, hogy nemsokára ismét szédülni kezdett. Onnantól aztán inkább Borka felé fordult, és mivel Apa és Anya nem figyelt rájuk, hát elkezdtek kedvenc, titkos játékokat játszani. Megpróbálták kitalálni, mire gondol a másik.

– Hiányzik a plüsegérgéd? – kérdezte Borka. Marcsi pedig nyávogott egyet, jelezve, hogy Borka eltalálta. Aztán Marcsi következett: megrágcsálta Borka kardigánjának az ujját, mire a kislány felnevetett:

– Úgy van! Te is eltaláltad! Nekem pedig melegem van!

Így múltak az időt egész úton, és a hosszú autózás olyan rövidnek tűnt, hogy Borka egyszer csak arra figyelt fel, hogy Anya hátraszól neki.

– Nemsokára megérkezünk. Tedd be a macskát a kosárba.

Marcsi ennek a hírnek persze egyáltalán nem örült.

– Most már hamarosan odaérünk! – nyugtatta Borka, míg a cica fejét simogatta. – Mindjárt meglátod, kismacskám!

Marcsi válaszul beleegyezően nyávogott egyet.

